

Venstres retsordfører eller måske en anden siger fra talerstolen for lidt siden – men mig bekendt drejer det sig i disse processuelle indgreb om retskendelser over for personer, som ikke er dømt, men blot mistænkt, og det er jo det, hele retsplejelovens krav om retskendelser går ud på.

Men dér kan man altså i et forsøg på at tale for præcis sine egne synspunkter på dette område uden videre stemple de mennesker, som bliver underkastet disse processuelle retsindgreb med de retsgarantier, der ligger dér. Uanset om de er dømt eller ej, og uanset om de måske bliver frifundet eller ej, så er der altså her tale om mordere og voldtægtsforbrydere, og hvad ved jeg, og dér tales der fra de partiers side, som er meget højrøstede i deres kritik her, meget sjældent om borgernes retssikkerhed!

Vi lægger vægt på, at der her er tale om en afvejning, hvor vi som lovgivere påtager os den rolle, som er givet os efter grundlovens bestemmelser. Det er faktisk forudset i grundloven, at vi skal påtage os det politiske ansvar. Og i forgårs havde vi her i salen en debat om en eventuel revision af vores grundlov, og dér hørte jeg fru Birthe Rønn Hornbech, som også er delordfører i denne sag, sige, at Folketinget bør være suverænt. Det var præcis det ord, hun brugte. Men her er der altså åbenbart tale om, at Folketinget har bevæget sig for langt ud!

Og ved den lejlighed hørte jeg også den vending blive brugt fra Venstres side, at Venstre gerne vil være Folketingets dårlige samvittighed. O.k., så vil vi gerne sørge for, at vi har en god samvittighed, og det mener vi at vi har på disse områder.

Og det har også på en noget slagordspræget måde været nævnt, at man ved søgning i Retsinformations database har fundet frem til, at der bare i denne ene del af redegørelsen er 111 love, der indeholder denne slags bestemmelser, og det er selvfølgelig et tal, som man kan hæfte sig ved og gøre meget ud af, men så er dét glemt. Og som det påpeges senere hen i Justitsministeriets redegørelse, er der jo i vidt omfang tale om, at metodevalget afgør, hvor stort antallet af disse lovbemyndigelser bliver, og det nævnes direkte, at hvis Skatteministeriet i alle de forskellige love, som omhandler punktafgifter, ikke havde valgt at have en specifik lovhemmel i hver enkelt af disse love, men havde fået en generel, som havde dækket hele punktafgiftsområdet og momsafgiftsområdet, så var antallet

af disse lovbemyndigelser givetvis blevet noget lavere.

Men dér mener vi altså fra Det Radikale Venstres side, at vi som medlemmer af Folketinget – som dem, der har siddet og gennemgået disse lovforslag, og som er endt med at stemme for eller imod dem – alle har påtaget os et ganske alvorligt ansvar og må være os det bevidst, og at vi i alle de tilfælde, hvor vi har vedtaget sådan en lov, jo altså efter en konkret afvejning, må jeg gå ud fra, i hvert enkelt parti har fundet det forsvareligt at stemme, som vi har gjort.

Og så vil jeg bevæge mig over til den anden del af redegørelsen, hvor forhandlingen jo indimellem har udviklet sig – nogle vil måske sige udartet – til en rent miljøpolitisk diskussion, hvor også for ikkemiljøordførere ganske velkendte synspunkter er blevet gentaget igen og igen. Og ordførerne må jo selv bestemme, om de vil bruge tiden til dét, men også her er Det Radikale Venstre af den opfattelse, at disse bestemmelser er forsvarelige.

I nogle korte bemærkninger prøvede jeg at få andre ordførere til at forholde sig til begrebet ejendomsret og spurgte, om det strakte sig helt op i det ydre rum og helt ned i Jordens indre, altså om der slet ikke skulle være nogen begrænsning af det hellige og ukrænkelige begreb den private ejendomsret.

Jeg prøvede også at spørge, om det ender med, at man i forskellige erhverv ligefrem vil kræve at få tilskud for at gøre det, og at man så heller ikke vil have, at det skal afprøves, om tilskuddene bliver brugt på rette vis. Hvad med, om man bare opførte sig ordentligt? Og er problemerne ikke bl.a. opstået, fordi den intensive landbrugsproduktion i den grad har udviklet sig, som den har?

Og en anden dimension, som man måske overser, er jo, at hvor vi tidligere i forbindelse med ejendomsrettens forskellige afgrænsninger og dimensioner drøftede begrebet rig-fattig, altså det økonomiske forhold mellem forskellige grupper i samfundet, skal ejendomsretten i dag især anskues fra en anden vinkel, nemlig forholdet mellem naturen og mennesket.

Vi drøftede det også i forgårs, hvor der var nogle, der var ved at falde ned af stolene af overraskelse over, at der virkelig var nogle, der talte om, at vi i en ny grundlov i Danmark en skønne dag foruden menneskerettigheder også skal have naturens rettigheder defineret. Jeg tror, det var hr. Aage Frandsen, der sagde det tydeligst. Men disse tanker virker altså fuld-